

ind paa den Betragtningmaade af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds, at Regjeringen her ligesom skulde have sagt til Thinget: Nu er der her et Lovforslag, og det have I at gaa ind paa, idet Mindste i alt Væsentligt, for ellers ville vi som Tvangsmiddel overfor Eder bruge Gendarmeriloven og lade den blive ved at bestaa. Noget Saa-dant har jeg aldrig sagt eller tænkt. Jeg har ment, at dette Lovforslag burde underkastes en saglig og selvstændig Behandling, og man er ikke berettiget til, saaledes som jeg ogsaa tror, at jeg ved Lovforslagets Forelæggelse udtalte mig, at antage, at man ikke fra Regjeringens eller det andet Things Side — jeg kan naturligvis kun tale for mig selv, men jeg tror ogsaa, man kan sige for det andet Things Vedkommende. — skulde være villig til under Sagens Behandling at tage alle mulige Hensyn til Folkethingets Ønsker, og i det Hele ved denne Sags Behandling som ved enhver anden Sags Behandling, som man ønsker behandlet saglig, se at komme til Rette om Uenighederne, se at komme til en Overenskomst om de Punkter, paa hvilke Lovforslagets Skjæbne beror. Jeg maa derfor meget fralægge mig den Tanke eller Bagtanke, at man skulde ville søge at tvinge eller udøve Vold mod Folkethinget med Hensyn til denne Sags saglige Behandling ved en Opretholdelse af Gendarmeriinstitutionen, som man ikke ellers vilde anse for ønskelig eller rigtig. Naar nu altsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds foreslaar at negte dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling, beklager jeg det i høi Grad. Jeg beklager det ikke saa meget med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Resultat der kunde bringes ud af Sagen i denne Samling; thi da Lovforslaget har hvilet saa længe, er det ikke rimeligt, at der overhovedet, selv om man lod Sagen gaa til 2den Behandling og til Udvalg, vilde komme et Resultat i denne Samling, men jeg beklager mere det ærede Medlems Forslag, fordi det har for mig en Slags symbolisk Betydning, nemlig den Betydning, at man ikke egentlig i dette Dieblit ønsker eller har i Sinde at strække sig ret vidt for at se at komme til et Forlig om de bestaaende Stridspunkter, og det beklager jeg. Saa er der en anden Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gjældende, som jeg ligeledes meget beklager, og det er den, at han ligesom allerede paa Forhaand i Principet vilde slaa fast, at man ikke vilde gaa ind paa et Statspoliti, men at enhver forbedret Ordning af Politiet skulde ske paa Grundlag af en kommunal Ordning, thi det tror jeg ligesom den ærede sidste Taler er

ganske urigtigt. Jeg tror, at det er en Ordning, som man, naar man styder alle uvedkommende Hensyn til Side, og blot fæster Diet paa, hvad Politivæsenets og Retsvæsenets Interesser kræve, maa sige ikke er rigtig og heldig. Jeg vil ikke tale om, at naar Staten skulde bære Udgifterne ved et saadant Politi, saa følger jo ogsaa deraf, at den maa have Hovedindflydelsen paa dets hele Organisation og dets Birkemaade. At Staten skulde betale Udgiften til et Politi, som i alt Væsentlig kun var en kommunal Ordning, og hvor Kommunen havde Raadighed over det baade med Hensyn til Ansættelser og i andre Retninger, forekommer mig er Noget, som man aldrig kunde tænke sig at komme til. Skal Staten bære Udgifterne, er det ogsaa naturligt, at den hele Ordning bliver truffen af Staten, og at den er Herre over den. Der er mangfoldige Grunde, som tale derfor, blandt Andet den, at der er noget ganske naturligt i, at et Politi, som væsentlig skal tjene et Statsøiemed, thi Rets sikkerhedens Opretholdelse maa man dog kalde Statsøiemed, skal være udstykket i saa mange smaa Stumper, som den kommunale Organisation medfører. Et Politi, som skal svare til sin Opgave maa have et større Omraade, og der er her intet Fornuftigt i at skjelne imellem Byens Betjente og Landets Betjente, mellem den ene Jurisdiktions Betjente og den anden Jurisdiktions Betjente, mellem det ene Amts Betjente og det andet Amts Betjente. De bør alle udgjøre et Hele, der virker til det samme Øiemed, og da Trangen til Politiet kan stille sig høist forskjellig de forskjellige Steder, bør Organisationen være saaledes, at de lokale Grændser ikke frembyde nogen Hindring for, at Politiet kan komme til at virke efter sin Bestemmelse. Derfor den anden Grund, som den ærede Taler paabe-raabte sig, beklager jeg for saa vidt endnu mere end den første, fordi det for mig staar saaledes, at dersom det virkelig skulde være Thingets Mening, at man som Princip vil slaa fast, at man ikke vil have noget Statspoliti, eller at man overhovedet ikke vil have nogen Udvikling af Politiet undtagen paa nært Grundlag af det Bestaaende, frygter jeg for, at man aldrig vil komme til at naae nogen tilfredsstillende Ordning i denne Henseende. For saa vidt som dernæst den ærede Ordfører til Slutning egentlig mere umiddelbart i Forbindelse med disse Spørgsmaal vilde gjøre gjældende, at Ansvarer for, at Gendarmloven ikke var kommen ned til dette Thing, paahviler Regjeringen, maa jeg ligesom den ærede sidste Taler bemærke, at det kan man ikke sige. Lands-